

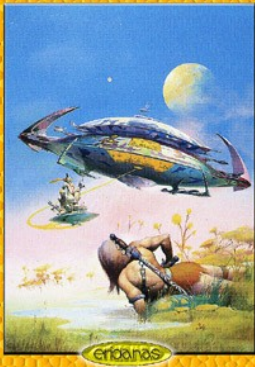

Pasaulnēs fantastikas Aukso fondas

Ray Aldridge

FARAONO KONTRAKTAS

Ray Aldridge

FARAONO KONTRAKTAS

Mokslinis fantastinis romans

Galinga tarpžvaigždinė korporacija, Menų Lyga, valdo visą pangalaktinę vergų prekybą. Tačiau Faraono planetoje kažkas - gal žmonės, gal ateiviai - įsigudrino vogti vertingiausių vergus tiesiog Lygai iš panosės. Lyga jau ne kartą siuntė savo specialiuosius agentus į Faraoną likviduoti šių vergų vagių, bet visi agentai dingdavo kaip į vandenį. Ruizas Avas - geriausias iš geriausiųjų. Dabar jis siunčiamas į Faraoną. Tačiau netrukus Ruizas suabejoja, ar jo užduotis ir yra tikrasis Lygos tikslas. Nes agento smegenyse tūno prakeiktųjų genšų mirties tinklas...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

255 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Ray Aldridge - THE PHARAOH CONTRACT

New York, Balantine books, 1991

Copyright © by Ray Aldridge, 1991

Cover art copyright © by Peter Jones, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

*“Žydi pančiai grandinių lianose geležinė-
mis rožėmis.*

Iš tamsos ataidi kastuvų žvangėjimas...

Kas gi čia sodininkas?”

**Įbrėžta Suuko
vergų barakų
griuvėsiuose**

1

Blausiai žioruojant raudonai Žmogžvėrių Lygio šviesai, Ruizas Avas atsargiai skverbėsi per pramogų ieškotojų minią. Aplink bangavo paklaidusių akių, seilėtų burnų, nuo prakaito lipnių kūnų jūra. Chaosas virto skydu. Tokioje maišalynėje jo veikiausiai niekas nepastebės ir nepraneš šeiminkams. Ir vis dėlto Ruizas jautėsi ne savam kaily. Jeigu jį vis dėlto pamatys, Menų Lygos tardytojai paklaus:

- Ruizai Avai, ką tu veikei Dilvermune? Kas nuviliojo tave į slėptuvę, kurioje tūno Nakeras Mokytojas, liūdnai pagarsėjęs protas-navigatorius, paskelbtas už įstatymo ribų?

Kitas klausimas bus:

- Ruizai Avai, kodėl tu atsidūrei tenai, vos gavęs mirties tinklą?

Ruizas niekaip nesugalvojo tinkamo paaiškinimo. Jam atrodė, kad mirties tinklas jau apraizgė smegenis ir pamažu gniaužiasi. "Jie gi negali būti visur išsyk, - ramino save Ruizas Avas, - be to, dabar jau per vėlu sukti atgal".

"... Per vėlu... Per vėlu", - aidu atsiliepė galvoj.

Bet niekas nepašaukė jo vardu, nebedė į jį pirštu. Kai žmogus priėjo Laisvųjų Žudynių sektorių, įsitempę pečiai mažumą atsipalaidavo. Čia, išganingoje tamsoje, stebėjimo robotų nebuvo, ir vyriškis pasijuto saugesnis. Ten, kur kraujas liejasi teisėtai, jis nepražus.

Ruizas truputį sulėtino žingsnį. Pustuzinis koridorių įsiliejo į erdvią skliautuotą salę. Blausioje aukštai pakabintų lempų šviesoje vaikštinėjo, klibkščiojo, šliaužiojo ir liuksėjo žmogžvėrių minios. Ko tik čia nebuvo!.. Žmonės visiškai savęs nesigailėjo. Virpčiojo aštrios ausys, žybčiojo dantys, kūnus užgaidžiai pridengė vešli augmenija. Spindintys seleno skarabėjai - personalinės mikroschemos, į kiekvieno žmogžvėrio smegenis pumpuojančios pasirinkto gyvūno sąmonę, - buvo pritvirtinti kaukolės apačioje. Šiame Lygyje draudžiama nešiotis ar slėpti

ginklą.

Ruizas nepastebimai žvalgėsi į pro šalį slystančius veidus. Jį kerėjo jausmų nuotrupos, iškreipiančios žmogiškus bruožus: gašlumas, baimė, nirtulys. Nuosava mikroschema, veikianti leistinu minimumu, padėjo įžvelgti ūkanotas figūras, bespalviais pamėkliškais kontūrais besiskverbiančias pro žvėriškas kaukes. Pavyzdžiui, tasai aukštas, kaulėtas senis su dailiai pakirpta žilų plaukų kupeta. Kas privertė jį apleisti valdytojo krėslą vardan kilniojo elnio vaidmens nepatikimame Žmogžvėrių Lygyje? O ta išpuoselėta jauna moteris? Jos kūnas meistriškai ištapytas madingais raštais, apelsinų spalvos plaukai surišti "meilės mazgu", o aštrūs avietiniai nagučiai tobulai nupoliruoti. Moteris pasirinko gigantiškos gyvatės įvaizdį ir dabar slėpėsi šešėlyje. Jos sustingusiose akyse glūdėjo šaltis.

Pasiekęs priešingą salės sieną, Ruizas pastebėjo vilkagalvių gaują - dešimtį vyrų bei moterų su didžiulėmis geltonomis akimis. Jų veidus dengiantis kailis sulipęs, gauruoti kūnai tvirti ir liesi.

Pastebėjęs Ruizą, gaujos vadas palinko į priekį, akyse šmėstelėjo susidomėjimas. Ruizas nuslopino pasipiktinimo antplūdį. Vilkagalvis išsi-

Šiepė, pademonstruodamas aštrias iltis ir ilgą raudoną liežuvį. Ruizas pasistengė atrodyti abejingas, tačiau jo kūnas beveik nejučia įsitempė. Jis žengė po bioluminescenciniu lozungu, skelbiančiu: "PANGALAKTINIAI ĮSTATYMAI BAIGIASI ČIA", ir pasuko į tamsesnį koridorių. Už sienos kažkas judėjo - ten rinkosi žmogžvėrių gauja.

Lero ypatingu urzgesiu sukviėtė gentainius.

- Mėsa vaikštinėja Žudynių Žemėse, - suurgė jis. Garsas buvo švelnus, tykus, kupinas malonios nuojautos.

- Pavojinga? - paklausė Kamilė, jo patelė, antroji gaujoje. - Mėsa judėjo labai ryžtingai, nuo jos beveik nedvelkė baime.

Lero išsišiepė, ir Kamilė baimingai atšlijo.

- Gal mėsa pernelyg kvaila, kad bijotų, - tarste-lėjo vadas. - Čia tik vienišas silpnutis žmogelis. Nejau mes su juo nesusidorosim?

Visa ruja išreiškė pritarimą. Raudoni liežuviai aplaižė juodas lūpas, alkio kaukšmas aidu pasklido koridoriais. Lero giliai susimąstė, stengdamasis prisiminti, kokį įspūdį jam padarė ta mėsa. Žmogiškoji būtybė nevisiškai pasidavė asmeninės mikroschemos įtakai. Be to, Lero nepamiršo,

jog Kamilė kur kas protingesnė ir sumanesnė už jį. Todėl stengėsi būti atsargus - tiek, kiek leido alkis ir kraujo troškimas.

Mėsa buvo aukštas, plačiapetis, juodaplaukis vyriškis. Po varine oda švelniai bangavo raumenys. Eidama pro šalį, mėsa tarsi neatkreipė dėmesio į Lero, tačiau vadui pasidingojo, kad atšiauriose žmogaus akyse šmėstelėjo iššūkis. Be to, vyriškio mikroschema sureguliuota labai žemu lygiu, tad jautėsi tik silpnutė užuomina apie plėšrų padarą, bet jis neturėjo kaukės, kurią dėvėjo visi žmogžvėriai, - helio kaukės, atspindinčios po ja siautėjančius gyvuliškus instinktus.

Lero apsisprendė. Mėsa gali priešintis, bėgti, tačiau ruja stipri ir greita, o mėsa - viso labo tik žmogus. Negi jis gali būti labai pavojingas?

- Medžioklėn, - jis džiugiai išsišiepė, ir gauja sustūgo iš susižavėjimo. Vadas nusigrėžė ir lėtai nubėgo į tamsą, paskui kvapą. Gauja nurisnojo jam įkandin.

Ruizas iš tolo pajuto vilkus ir paspartino žingsnį, kone pasileisdamas bėgte. Vilkagalviams jo nenutvert, tačiau jie galėjo prišaukti kitus plėšrūnus. Jis skubėjo tamsiaja koridoriaus puse ir mintyse keikė Nakerą. Protas-navigato-

rius gyveno Laisvųjų Žudynių sektoriaus gilumoje, kur retskykais užklysta tik labiausiai sulaukėję žmogžvėriai bei savižudžiai ir fatališkai neišprusę turistai. Bet, šiaip ar taip, jis savo slėptuvę įkūrė atokiai nuo smalsių akių, tad jos buvimo vieta Ruizą tenkino. Tačiau ne tuo atveju, kai į paskyrimo vietą tenka skuosti kiek įkabini.

Vieno ilgo prieblandoje skandinavio koridoriaus gale Ruizas sekundėlei stabtelėjo ir už nugaros išgirdo trepsėjimą. Stebėdamasis gaujos sparta, jis padidino tempą ir žingsnio ilgį, pro plaučius pumpuodamas milžiniškas oro porcijas. Persekiotojai mažumėlę atsiliko, ir Ruizas šyptelėjo. Visai netrukus jis pasieks Nakero buveinę, ir dar liks begalė laiko, kad spėtų atlikti ilgą asmenybės identifikavimo procedūrą, kurios primygtinai reikalavo protas-navigatorius.

Ūmai iš tamsios nišos stačiai žmogui po kojų išvirto lavonas su perplėšta gerkle. Ruizas instinktyviai liuoktelėjo aukštyn, įveikdamas netikėtą kliūtį. Viskas būtų buvę gerai, bet nusileidęs jis paslydo kraujo klane. Be to, įkandin grobio liuoktelėjo tigragalvė ir įsibėgėjusi trenkėsi į Ruizą. Bėglys parkrito, nepatogiai sulenkęs kairiąją koją. Po sekundėlės pažeistą kelį

pervėrė aštrus skausmas. Žmogus tikėjosi stailios tigragalvės atakos, bet, regis, ją labiau domino nutraukta puota. Kruvinos iltys sugniaužė lavono gerklę. Pabaisa suurzgė žemu gerkliniu balsu ir nusitempė grobį atgal į tamsą. Tačiau spindinčios akys be atvangos stebėjo atėjūną, susitaršę bespalviai plaukai pridengė platų plokščią veidą, išmurzintą aukos krauju, kuris prietemoje atrodė juodas. Nekreipdamas dėmesio į išsuktą koją, Ruizas atsargiai pasitraukė atbulas. Tigragalvė dingo savo urve, dabar iš ten aidėjo pergalingi puotos garsai. Žmogus apsisuko ir pasileido bėgte - nuogaustaudamas, kad jį pasivys vilkų ruja. Buvusio ritmo bėgimo nebeliko nė pėdsako, eigastis tapo nelygi. Kas kartą, kai kairioji pėda paliesdavo plieninę koridoriaus dangą, kelį persmelkdavo aštrus skausmas - kol kas dar pakenčiamas, bet sužeidimas riboja greitį. Vyriškis nenorėjo pernelyg apkrauti kojos, kad neprarastų jos galutinai. Alsavimas tapo neritmingas, širdis daužėsi it pašėlusį, įtemptu kūnu upeliais sruvo prakaitas. Jis pamanė, jog tirštėjantis baimės kvapas gali paraginti gaują.

Netrukus už nugaros pasigirdo nagų caksėjimas. Ruizas nesustodamas mėgino įžiūrėti rodykles. Kiek gi dar liko iki navigatoriaus slėptu-

vės? Pagaliau! Štai raudono bioliumo dėmė ir Ilgagalvių Krokodiliukų stiliaus grafiti. O štai ir kreivas juodos geležies stulpas trijų koridorių sankirtoje - šį ženklą jis įsidėmėjo savo paskutiniojo vizito metu.

Vildamasis, jog viskas baigsis gerai, Ruizas nukūrė į priekį. Iki Nakero beliko vos trys šimtai metrų. Slėptuvėje yra visų geriausia regeneracinė įranga, po poros valandų jis atgaus jėgas. Jo veidu slystelėjo vargana šypsena.

Ir tuomet pasirodė gauja. Draugiškai staugdami, žmogžvėriai nėrė iš šoninio koridoriaus, kone pavydami bėglį. Ruizas sumojo, kad jie sutrumpino kelią. O kodėl gi ne? Matyt, jiems jau ne kartą teko persekioti grobį šiame sektoriuje. Pakeliui link rotundos, kur įsikūrė Nakero slėptuvė, Ruizui pavyko keliais žingsniais aplenkti gaują. Tačiau laiko identifikacijos ir įėjimo procedūrai nebeužteko. Teks ieškoti vietos, kurioje būtų galima atsišlieti į sieną, kol kelio sužeidimas dar nepartiesė jo ant žemės. Nuovargis trukdė susikaupti, įveikti skausmą darėsi vis sunkiau. Kiekvienas žingsnis reikalavo milžiniškų pastangų. Lėtai tinstantis kelio raištis kaustė judesius.

Ruizas įsiveržė į rotondą, apšviestą akinamai

žydro liumo dryžiais. Ant grindų juodavo kraujo dėmės, visur voliojosi apgraužti kaulai. Gilyn driekėsi bent tuzinas koridorių, tačiau tiktai vienas iš jų, užtvertas hermetiškėmis durimis, vedė į proto-navigatoriaus buveinę. Ruizas nuskuodė link tų durų purvinomis rotundos grindimis, oro jau nebepakako. Jam už nugaros iš angos išniro pergalingai staugianti gauja. Ši grėsmė buvo kur kas realesnė, nei Menų Lygos baimė. Tad žmogus pribėgo prie užrakintų durų ir beviltiškai suriko:

- Čia Ruizas Avas! Pasakykit Nakerui! Čia Ruizas Avas! Įleiskite mane!

Kaip ir derėjo tikėtis, atsakymo jis nesulaukė. Beliko tik atsišlieti į duris ir atsigręžti veidu į persekiotojus. Vilkai išsirikiavo pusračiu ir sustojo. Šokti į priekį jie nesiskubino.

Patinų ir patelių gaujoje buvo po lygiai. Ten, kur retėjo kailis, matėsi tvirti raumenys. Nė lašelio nereikalingų riebalų. Nagai aštrūs it durklai, iltys ataugintos iki maksimaliai leistinos ribos. Puikiai nusiteikęs vadas nekantriai tupinėjo, retsykais atlikdamas apgaulingą judesį. Jo akys liepsnojo būsimu malonumu. Jam prabilus, iš gerklės išsiveržė urzgimas.

- Gerai bėgioji, mėsa, - pratarė jis. - Bet dabar

tavo pasilakstymas baigtas.

Ruizas nesureagavo. Jeigu erzinimui ir pašaipoms persekiotojai sugaiš pakankamai laiko, jis atgaus kvapą, o Nakeras galbūt atvers duris. Tačiau vadas jau neteko kantrybės. Jis išleido nagus ir liuoktelėjo - beveik vienu metu su trim kitais. Ruizas taip įtempė rankas, kad tos virto ašmenimis, ir smogė, pirštų galiukus suleisdamas į plokščią vado nosį, kaulų likučius susmeigdamas giliai į smegenis. Vilkagalvio kūnas sustingo šuolyje, geltonos akys užgeso. Žmogus rankos smūgiu nubloškė lavoną, trenkdamas į sieną ir abudu žmogžvėrius. Beliko patelė, atakavusi iš kitos pusės. Bėglys sugebėjo išvengti pirmojo smūgio letena, ir jos nagai, užuot perplėšę jam gerklę, paliko tris kruvinus dryžius ant peties. Tačiau netrukus jai pavyko dantimis įsikirsti į aukos krūtinę. Plėšrūnė sulenkė kelius ir pakibo, išplėsdama gabalą mėsos. Ruizas išsigando, jog praras pusiausvyrą ir parkris gaujai po kojomis. Laimei, jam pavyko atsiremti sveikuoju keliu ir atsistumti nuo sienos. Žmogus nedelsdamas sugniaužė rankas užpuolikei ant pakaušio, po aštriomis ausimis, ir buvo apdovanojamas svaiginančiu lūžtančių kaulų garsu. Patelė konvulsiškai krūptelėjo ir pargriuvo. Likusieji vilkagalviai prisislinko arčiau. Ruizas atsigręžė į

juos.

- Ateikit čionai, - tyliai ir tūžmingai pratarė jis.

Žmogus iššiepė dantis, tegul ne tokius įspūdingus, kaip vilkų, bet vis vien tvirtus ir baltus. Vilkagalviai sutriko - pernelyg jau greitai žuvo jų vadai. Tačiau tie padarai tebuvo grubi tikrų vilkų parodija, jiems trūko įgimto plėšrūnų atsargumo. Personalinės mikroschemos, verčiančios juos elgtis žvėriškai, paprasčiausiai sustiprino kraugerškumą ir įžūlumą. Ruizas išvydo, kad pabaisų akyse tvykstelėjo įniršis. Vilkagalviai prisislinko arčiau. Viena patelė palinko prie vado lavono, glostydama susivėlusį jo snukio kailį.

- Lero, Lero, - sielvartingai suinkštė jiniai. Paskui užmerkė sustingusias draugo akis, aplaižė kruviną ranką ir tučtuojau atsigręžė į Ruizą. Žmogui pakako jėgų jos žvilgsnį sutikti paniekos kupinu kvatojimu. Vilkagalvės veidas paraudo, ir ji liuoktelėjo į priekį. Likusieji žmogžvėriai nebuvo pasirengę tučtuojau sekti jos pavyzdžiu, tad bėglys suspėjo smogti patelei į gerklę ir švystelti ant plieninių grindų, kur nelaimėlę ėmė tampyti priešmirtinės konvulsijos.

- Nakerai! - suriko Ruizas, nenuleisdamas akių nuo pamažėle atsipeikėjančių monstrų. - Nakerai! Aš nešiojuos mirties tinklą. Įsileisk,

antraip Lyga apie tave sužinos viską.

Hermetiškos durys atsivėrė taip ūmai, jog Ruizas aukštelninkas įvirto į apsauginį šliužą. Gaujai dar nespėjęs liuoktelti paskui savo auką, priekin žengė du augaloti vergai sargybiniai iš Dyro, mojuojantys neuroniniais rimbais. Vilkagalviai išsišiepę atsitraukė, ir durys užsivėrė.

Ruizas atsistojo ir išvydo Nakerą, kuris, kaip paprastai, sėdėjo savo krėsle-plūdėje po perregimo krištolo kupolu. Protas-navigatorius panėšėjo į išsigimėlį, užpiltą spiritustiklinėje kolboje - kažkoks neįtikėtinas žmogaus ir šliužo hibridas. Nakerio kūne nebuvo nė vieno sveiko kaulelio ar raumens, navigatoriui neaugo plaukai. Medicina nežinojo priemonių, kurios įstengtų jam padėti. Nakerui teko iki minimumo sumažinti tokius žmogiškus poreikius, kaip valgymas, tuštini-masis ir kvėpavimas. Su aplinkiniu pasauliu jis bendravo per sensorius, vainiku juosiančius galvą. Nakeras kas kartą pasitikdavo Ruizą nauju dirbtiniu balsu. Šiandien suskambo aukštas ir grynas elfo balsas:

- Ruizai Avai, tu atvykai nederamu būdu.

Nakerui kalbant, jo veidas liko sustingęs, užtat akys neramiai klaidžiojo aplink....

Pastabos

- 1) Garota - sraigtu suveržiamas lankas, žiaurus kankinimo įrankis, viduramžiais naudotas Ispanijoje bei Portugalijoje.